

Har berättar Monica Zak om varför och hur hon blev författare: Medicinmannen Olonitinapes rad Jag är född i Jag måste ha skrivit ett brev till förlaget också där jag förklarade att vi bodde på en gammal segelskuta och skulle vara mycket kort tid i Colons hamn för innan jag var klar med mina artiklar om Panamakanalen kom det ett telegram från Bonniers förlag: "Vi vill väldigt gärna ge ut din bok." Oskar Storm kom ut 1971. En så fort pengarna kommit seglade vi tillbaka till de spännande Indianerna. Där blev jag bekant med en läkare som hette Olonitinape. Han hade en märklig specialitet. Han kunde hjälpa till så att personer om 10 blev duktigare i matte eller bra på att sy blusar. Jag frågade honom om han kunde ordna så jag blev duktigare att skriva. – Javisst, sade Olonitinape, det är inte svart. Medicinmannen Olonitinape tillverkade en medicin som jag skulle hålla över huvudet fem gånger om dagen i tre veckors tid. Under de 15 tre veckorna skulle jag mest ligga i en handmatta och jag skulle helst inte prata. Medicinen skulle ge mig mera "kurgin", mera formaga att skriva, påstod han. 20 Inte vet jag. Jag minns att jag tyckte att det var 15 svart att forma bokstaverna när jag gick i första klass, jag kommer ihåg att jag brukade sitta i min bank och stirra ut genom fönstret och tänka: Jag ska klara det här. När jag började skolan upptäckte jag till min förvåning att mina klass- 5 mår inte alls kända till alla spännande böcker som min mamma hade låst för mig: Spöket på Canterville, Ben Hur, Gosta Berlings saga,inson Crusoe, Jerusalem...Froken gick runt och delade ut en tidning till var och en. När jag slog upp min tidning såg jag att högst upp på första sidan stod det något som jag hade skrivit: MIN KATT. Jag seglar inte runt i någon gammal skuta utan motor längre, men jag har fortsatt att leva ett omväxlande och äventyrligt liv med resor i många länder och många av mina böcker handlar om oförglömliga 5 barn jag mott under de resorna. (Nu efteråt kan jag avslöja att det är den enda bok jag skrivit på en enda vecka, alla andra har tagit MYCKET längre tid). Alla förstod att jag var kär i Lasse och Lasse blev väldigt arg på mig för att jag hade avslöjat att vi brukade leka varje dag efter skolan. Då, 1970, hade vi hittat en oerhört spännande Indianstam i sydosra Panama, Indianerna hette kunda Indianerna och vi hade bott tillsammans med dem tills pengarna tagit slut. Det var nu jag skulle skriva mina artiklar och tjäna ihop de där pengarna vi behövde för att kunna återvända och fortsätta att leva tillsammans med de spännande Indianerna. Då seglade vi till Panama- kanalen, Jag hade nämligen fått i uppdrag att skriva några artiklar för 25 en tidning om problemen kring Panamakanalen. Jag hade inte en aning om vad de pratade om. Jag visste inte vad Skolglimten var, men för mig var Skolglimten något MYSTISKT, något HARLIGT, något SKIMRANDE. Varje år skulle det komma en ny historia i Skolglimten om Lasses och mina bravader. Men medan jag fortfarande gick kvar i skolan skaffade jag mig jobb som Journalist på tidningen Nerikes Allehanda. Jag trodde att bokförlaget låg i Stockholm så jag skrev utanpå kuvertet: Bonniers Bokförlag, 45 Stockholm, Sweden och gick och postade mitt manuskript. Speciellt min mamma läste mycket, varje vecka cyk- de vi in till Stadsbiblioteket och lånade nya böcker och varje kväll te hon högt för mig. Den pojke 10 år var i för tillfället fick sitta närmast mig, det var bästa platsen, då hörde han ju allt jag berättade. Vår Bravader 1 handlade om hur jag och en pojke som hette Lasse fångade en vildkatt. Hjärsta skola som jag upp- täckte vilken enorm glädje det ligger i att berätta en bra historia för andra. Men i det ögonblicket förstod jag att alla de där böckerna som min mamma brukade läsa högt för mig 35 var skrivna av någon. Jag hade feber och huvudvärk och snorade och nos och kände att jag inte orkade gå iland och börja intervjua folk. Då gjorde jag som många författare före mig hade gjort, jag

snodde min son Christofers fantasifigur Lilla Morsan. När 10 det antligen blev dags för mig att börja skolan sade de: Skynda dig att lära dig skriva, för då kan du skriva i Skolglimten. Jag är övertygad om att alla mina klass- kamrater skrivit ungefär samma sak. Sen den gången tycker jag att skriva är det roligaste som finns. Vi seglade runt i världen och jag för- 20 sörjde familjen genom att skriva artiklar från olika ställen vi besökte. Från kunda indianer- nas vackra övärld kom vi till den fruktansvärt oljiga och heta hamnen i Colon. Om någon varit dum mot mig fick han eller hon sitta längst ut på banken. 20 En dag, det måste ha varit på vartermässa i första klass, kom min fröken In med en stor bunt med tidningar